ஈழத்தில் கிராமிய வழிபாடு

திருமதி. சுகந்தினி ஸ்ரீமுரளிதரன்

ஈழத்து சைவ மக்களிடத்தில் பண்டைய காலம் தொட்டு இருவகையான வழிபாட்டு மரபுகள் இருந்த வந்தன. ஒன்று ஆகம முறையில் அமைந்த பெருந்தெய்வ வழிபாட்டு முறை, மற்றையது ஆகமமரபுக்கு அப்பாற்பட்ட கிராமிய சிறுதெய்வ வழிபாட்டு முறை மேற்படி வழிபாட்டு மரபுகளில் சிறு தெய்வ அல்லது கிராமிய வழிபாட்டு மரபுகளே தனித்துவம் மிக்க பல்வேறுபட்ட வழிபாட்டு மரபுகளை கொண்டனவாக காணப்படுகின்றன. கிராமிய வழிபாட்டு மரபுகளும், அவை சார்ந்த நெறிகளும், கிராமம் என்றால் என்ன என்ற சொல்லை தந்தை பெரியார் அவர்கள் பின்வருமாறு வரையறை செய்கிறார். "நகரங்களுக்கு ஆதாரம் கிராமம் ஆகும்"[1]. அங்கு நாகரிகம் இல்லை வயிற்றுக்கு ஆகாரம் சம்பாதிப்பதை விட வாழ்வு ஆசைக்கு பணம் சம்பாதிக்கும் வசதியில்லை, ஒய்வில்லை, புத்தியைச் செலவழித்து முன்னேறக்கூடிய வழியில்லை. கிராமத்தில் நிற்கதியற்ற நிலையில் நிம்மதி தேடும் கிராமிய மனம் தனக்கென நம்பிக்கைக்கும், வாழ்விற்கும், தோட்டத்திற்கும், சமய வழிபாட்டைத் தேடியது. இவ்வாறு கிராமம் சார்ந்த மக்களால் வழிபாடாற்றப்பட்டு வருகின்ற வழிபாடு கிராமிய வழிபாடு எனலாம்.

இவ்வழிபாட்டு முறையானது இயற்கையின் ஒவ்வொரு கூறுகளையும் தெய்வீக நிலைப் படுத்தி மிகவும் எளிமையான முறையில் மேற்கொள்வதாகும். இயற்கையின் ஆற்றலைக் கண்டு அஞ்சிய மனிதன் அதன் சீற்றத்திற்கு ஆளாகாமல் இருக்க இயற்கையை வழிபட்டு, விழாக்களை நடாத்த முற்பட்டான். அதனால் இயற்கையை தன்வயப்படுத்தி காலப்போக்கில் இயற்கைக்கு உருவம் கொடுத்து வழிபடத் தொடங்கினான். ஆதலால் மக்களிடையே உருவ வழிபாடு தோன்றிற்று. பழங்கால மனிதர் இடி, மழை, மின்னல் போன்றவற்றைக் கண்டு அஞ்சினார். துன்பத்திலிருந்து விடுபட மனிதன் இயற்கைப் பொருட்களை வழிபட எண்ணினான். இயற்கையிடமும் மரணத்திற்கு பின்வரும் நிலையிடமும் மனிதன் கொண்ட அச்சமே கிராமிய தெய்வ வழிபாட்டுக்கு அடிப்படைக் காரணங்களாகும்.

ஈழத்திலும் தொன்மைக்காலம் முதல் இன்று வரை கிராமிய வழிபாடு இடம்பெற்று வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். எனினும் இத்தகைய தனித்துவமிக்க கிராமிய வழிபாட்டு மரபுகள் காலச்சக்கரத்தின் சுழற்சிக்கேற்ப அவை கைவிடப்பட்டு ஆகம

மரபிற்குள் அடிபணிந்து செல்லவேண்டிய இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளன. அந்தவகையில் ஈழத்தில் இந்துக்களினால் வழிபாடாற்றப்படுகின்ற கிராமிய வழிபாட்டு மரபுகளை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஈழத்தில் கிராமிய வழிபாடு

ஈழத்தமிழ் மக்கள் ஆதிகாலம் தொட்டு இன்றுவரை தங்கள் சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப தத்தம் தேவைகளை நிறைவேற்றும் பொருட்டு வழிபாட்டு முறைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.[2] இவ்வழிபாட்டு முறைகள் சமூகங்களின் பழக்க வழக்கங்களுடன் ஒன்றுபட்டு மிளிர்ந்ததனை வரலாறுகள், ஜதீகங்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. ஈழத்திலே ஆதிக்குடிகளான இயக்கர்கள், நாகர்கள் வாழ்ந்த காலப் பகுதியிலேயே கிராமிய வழிபாடானது தோற்றம் பெற்றதனை அறியமுடிகிறது. ஆதிக்குடிகள் மலைச்சாரலிலும், மரங்களின் அடியிலும், மரப்பொந்துகளிலும், தெய்வங்களை வழிபட்டனர். அவ்சிறு தெய்வங்களே பின்னர் போர்த்துகேயர், ஒல்லாந்தர் கால ஆட்சிப்பரப்பிலே வழிபாட்டுச் சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டிருந்த அவ்வேளையில் வழிபாடாற்று வதற்கு உரியனவாகின.

கிராமிய தெய்வ வழிபாட்டு முறைகள் ஈழத்திலுள்ள பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. அவ்வகையில் பிள்ளையார், பைரவர், ஜயனார், நாகதம்பிரான், முனியாண்டி, நரசிங்கர், பூதவராயர், வீரபத்திரர், முனியப்பன், பெரியதம்பிரான், முனியப்பர், கிங்கிலியர் வழிபாடு போன்ற ஆண் தெய்வங்களும், கண்ணகி, மாரியம்மன், நாச்சிமார், திரௌபதி, காளி, சீதையம்மன், கொத்தியம்மன், பேச்சியம்மன் வழிபாடு போன்ற பெண் தெய்வங்களும் மேலும், அடுப்பு நாச்சியார் வழிபாடு, சமாதித்தெய்வ வழிபாடு, பிதிரர் வழிபாடு, மரணவக்கம் போன்ற பல வழிபாடுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றோடு செய்வினை, சூனியம், நடைபெறும் போது விறுமர், இங்கரர் போன்ற தேவதைகளும் வணங்கப்பட்டனர். காடேறி, கல்லெறிமாடான் என்பவையும் கெடுதலைச் செய்யும் தெய்வங்களாக கூறப்படுகின்றன. காடேறித் தெய்வத்தினை வேட்டைக்கு செல்பவர்கள் வணங்குவது வழக்கம், கல்லெறி மாடான் வீட்டுக்கு கல்லெறிகின்ற தேவதை ஆகும்.

ஈழத்தில் கிராமிய ஆண் தெய்வ வழிபாடு

பிள்ளையார் வழிபாடு

பிள்ளையார் ஆகமம் சார்ந்த, ஆகமம் சாராத இருமரபினரும் வழிபட்டுவரும் பொதுத் தெய்வமாகும். ஈழத்தில் கிராமிய வழிபாட்டோடு பிள்ளையார் வழிபாடும் சங்கமித்துவிட்டது. இன்னலைப்போக்க இவ்வழிபாடு நடை பெறுகின்றது. இதனால்தான் கிராமிய வழிபாட்டில் முக்கிய தெருக்கள், குளக்கரை, ஆற்றங்கரை, மரவடி ஆகியவற்றில் பிள்ளையார் உருவச்சிலை வைத்து வழிபடுவது அன்றிலிருந்து இன்றுவரை வழக்கில் இருக்கிறது. கிராமிய வழிபாட்டின் அடிப்படையில்தான் முறிகண்டி பிள்ளையார் ஆலயம், கைதடி உக்கலை பிள்ளையார் ஆலயம், ஆகியவற்றில் பயணிகள் வழிபடுவது அதிமுக்கிய அம்சமாகும். பருத்தித்துறை தில்லையம்பலப் பிள்ளையார் மாட்டுப்பட்டிகளைப் பாதுகாக்கிறார் என்று நம்பிக்கையில் வணங்கப்படுகிறது. இத்தகைய பிள்ளையார் ஆலயங்கள் பல இன்று குடமுழுக்குப் பெற்றுள்ள ஆலயங்களாக எழுச்சி பெற்றுள்ளன.

பைரவ வழிபாடு

பைரவரது வழிபாட்டு முறைகள் ஆகமமுறையில் பெருந்தெய்வ வழிபாடாகவும், கிராமிய முறையில் சிறுதெய்வ வழிபாடாகவும் இடம்பெற்று வருகின்றது. கிராமங்களில் அமைந்துள்ள ஏராளமான சிறுசிறு பைரவ ஆலங்களில் மக்கள் தாம் தம் விரும்பியபடியும், அங்குள்ள கிராம வழக்குப்படியும் தமது வசதிக்கு ஏற்பவும் பைரவ வழிபாட்டை ஆற்றி வருகின்றனர். உக்கிர மூர்த்தமாக பைரவர் இருப்பதால் அவர் மாமிச உணவை விரும்பி உண்பவர் எனும் கிராமிய வழக்கின் படியும், பைரவர் ஆலங்களில் நீண்டகாலமாக பலியிடல் இடம்பெற்றுவருகின்றது. பின்னர் அறிவு ரீதியாகவும், சட்ட ரீதியாகவும் பலியிடல் கைவிடப்பட்ட போதிலும் இன்றும் கூட சில ஆலயங்களில் பலியிடும் வழக்கம் காணப்படு கின்றது. இதன் தொடர்ச்சியாக பலியிடுவதன் அடையாளமாக, சின்னமாக கிராம சாந்தியின் போது சில ஆலயங்களில் கோழி ஒன்றை கொண்டு வந்து பலியிடும் பாவனை காணப்படு கின்றது. ஏனைய இடங்களில் இதற்குபதிலாக நீர்த்துக்காய் வெட்டி, குங்குமம் பூசுவதைக் காணலாம். கிராமிய வழிபாட்டில் பைரவர் பல அடைமொழிகளைக் கொண்டு விளங்குகின்றார். எடுத்தக்காட்டாக உக்கிர பைரவர், நரசிங்க பைரவர், சுடலை பைரவர், காட்டு பைரவர், பனிக்கர் பைரவர் என்பன குறிப்பிடத்தக்க பெயர்களாகும். வேள்வி நடவாத கோயில்களில் உள்ள பைரவர் ஞான பைரவர் என்ற பெயரை பெற்றுள்ளார்.

பைரவ வழிபாட்டில் பக்தி, பரவசம், ஆவேச ஆட்டங்கள், வாக்குச் சொல்லுதல் என்பனவும் ஆண்டுக்கொருமுறை பொங்கல், மடைபரவுதல் என்பனவும் இடம்பெறுகின்றன. இவ்வழிபாட்டில் கரகம், காவடி, காத்தவராயன் கூத்து என்பனவை முக்கிய கலைநிகழ்வுகளாகும். ஈழத்தில் ஒரு சில ஆலயங்கள் பெரிதாக்கப்பட்டு ஆகமமரபிற்குள் சென்றாலும் ஏனையவை இன்றும் கிராமிய வழிபாட்டு மரபில் பயபக்தியுடன் ஆற்றப்படுவதை அவதானிக்க முடிகின்றது.

ஐயனார் வழிபாடு

ஈழத்தில் ஐயனாரை பல ஊர்களிலும் கிராம தேவதையாகப் போற்றி வழிபட்டு வருகின்றனர். சிவனின் கோயிலை ஊர் நடுவே அமைத்து ஊரின் நான்கு புறங்களிலும் ஊர்க்காவல் தெய்வங்களாக மாரியம்மன், பிடாரி, ஐயனார், காளி ஆகியோரை வைத்து வழிபட்டு வருகின்றனர். வன்னிப்பிரதேசத்தில் ஐயனார் ஆலயம் இல்லாத இடமே இல்லை எனலாம் வன்னிமக்கள் ஐயனாரின் உறைவிடம் காடுகள் என்று கருதுகின்றனர். காட்டுக்குத் தேன் எடுக்கச் செல்வோரையும், வழிப்போக்கரையும் காப்பாற்றும் தெய்வமாகவும், நீர்ப் பாசனக்குளங்கள் உடையாவண்ணமும், கடும் வரட்சிக்காலத்தில் நோய்கள் பிடிக்காமல் இருப்பதற்கும், வரட்சிக்காலத்தில் மழைவேண்டி அருள்புரிவதற்கும் ஐயனாரை வழிபடுகின்றனர். கனகராயன் குளத்திற்கு அண்மையிலுள்ள ஆதிசடவன் குளம் ஐயனார் கோயில், முள்ளிய வளையிலுள்ள ஆண்டான் குளம் ஆதி ஐயனார் கோயில் போன்றவை முக்கியமானவை. இவை போன்றே ஈழத்தில் ஏனைய ஐயனார் ஆலயங்கள் வரலாற்றுப் பெருமையும், அற்புதமும் நிறைந்தவையாகவும், வருந்தி வணங்குவோருக்கு விரும்பி அருளைப் பொழியும் காவல் தெய்வமாகவும் விளங்குகின்றார்.

காத்தல் தெய்வமாக விளங்கும் ஐயனாரையே கேரளநாட்டில் மலையாளத்தில் ஐயப்பன் வழிபாடாக அங்குள்ளவர்களால் போற்றப்படுகின்றது. இன்று யாழ்ப்பாண மக்களிடையே சிறப்பும் பெருமையும் பெற்று வளர்ந்துவரும் ஆலயமாக கோண்டாவில் சபரீச ஐயப்பன் ஆலயம் விளங்குகின்றது. ஐயப்பன் வழிபாடானது கொழும்பிலும் பிரபல்யம் பெற்று விளங்குகின்றது. கொழும்பு அளுத்மாவத்தையில் ஆனந்த ஐயப்பர் தேவஸ்தானம் காணப்படுகின்றது.

நாகதம்பிரான் வழிபாடு

ஈழத்தின் ஆதிக்குடிகளான நாகர்களினால் ஆற்றப்பட்ட நாகதம்பிரான் வழிபாடு சிறப்பான தொரு சிறுதெய்வ வழிபாடாகும். "பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும்" என்பது பழமொழி. இதனால் நாகத்தை வழிபட்டு பாம்புகளின் சீற்றத்திலிருந்து தப்பிவிடலாம் என்பது மக்களின் நம்பிக்கை ஆகும். ஈழத்தில் நாகவழிபாட்டுக்கென அமைந்துள்ள வழிபாட்டு இடங்களாக புதூர், புளியம் பொக்கனை, கற்சிலைமடு போன்ற இடங்களிலும் நாகர் கோயில், நயினை நாகபூசனியம்மன் கோயில், சண்டிலிப்பாய் சீரணி நாகபூசணி ஆலயம் போன்ற ஆலயங்களிலும் நாகதம்பிரான் வழிபாடு இடம்பெறுகிறது. இவ்வாலயங்களில் நாகம் இருக்குமிடத்தைச் சுற்றி வெள்ளைகட்டப்பட்டு அங்கு பயபக்தியுடன் பால், பழம் நாகத்திற்கு வைக்கப்படும். அங்குள்ள பாம்புகள் அப் பால், பழத்தை அருந்திச் செல்வதாக நம்பப்படுகிறது. வன்னிப்பிரதேசத்தில் புதூர், புளியம் பொக்கனை ஆகிய இடங்களில் வைகாசி மாதத்தில் பொங்கல் வழிபாடு நடைபெறுகின்றது. பொங்கலை பிராமணர் அல்லாத வேறு சாதிப்பூசாரியே நடாத்துகின்றார். பொங்கலின் போது பலியிடுவதும் முக்கியமானதொரு அம்சமாகும். பொங்கலின் போது வழங்கப்படும் மருந்து விஷக்கடியினால் ஏற்படும் ஆபத்தை போக்கக்கூடியது என்று நம்பப்படுகின்றது.

அண்ணமார் வழிபாடு

அண்ணமார் பொல்லுக்கிழவன், சிவ குடும்பன் போன்ற பெயர்களில் அண்ணமார் வழிபாடு இடம்பெறுகிறது. ஒரு கல் அல்லது பொல்லு அண்ணமாரின் குறியீடாக விளங்குகின்றது. கோப்பாய் இலகடி அண்ணமார், வடமராச்சி கிருச்சியால் அண்ணமார், இணுவில் இளந்தாரி அண்ணமார் போன்ற ஆலயங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. "ஐம்பதுகளைத் தொடர்ந்து மிகச்சிறிய அளவில் சமஸ்கிருத மயமாக்க முயற்சிகள் நிகழ்ந்த போதிலும் ஏனைய நாட்டார் வழிபாடுகளைப் போல அதிகம் மாற்றம் காணாதது அண்ணமார் வழிபாடு"[13] எனும் கருத்தானது இன்று அண்ணமாரை சமஸ்கிருத மயமாக்கும் ஆவல் அதிகரித்துள்ள போதும் அண்ணமாரின் அசைவு இலகுவாய் நிகழ முடியாததொன்றாய் அமைந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது. ஐயனார் கோயில்களில் சிலவற்றில் அண்ணமார் தெய்வமும் காணப்படும்.

ஏனைய கிராமிய ஆண் தெய்வ வழிபாடு

கிங்கிலியர் என்னும் தெய்வத்திற்கும் வழிபாடு நடைபெறுவதுண்டு. இத்தெய்வம் மனிதரை இடரின்று காக்கும் என்று மக்கள் நம்புவர். இருபாலையைச் சார்ந்த முனி வாய்க்கால் எனும் இடத்தில் கிங்கிலிய சுவாமி கோயில் ஒன்றுள்ளது. கிராமத்தின் காவல் தெய்வமான முனி அல்லது முனியப்பருக்கும் வழிபாடு இடத்திற்கிடம் காணப்படுகிறது. குறிப்பாக யாழ்ப்பாண கோட்டை முனியப்பர் ஆலயம் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வணக்கத்தில் சூலம் வைத்து வணங்கப்படும். சலவைத்

தொழிலாளிகளின் குலதெய்வமாக பெரிய தம்பிரான் வழிபாடு இடம்பெறுகிறது. நரசிங்க வழிபாடானது வன்னியில் சிறப்பாக இடம் பெறுகிறது. நரசிங்க வழிபாடானது வன்னியில் சிறப்பாக இடம்பெறுகிறது. இங்கு திருமாலை பெருந்தெய்வ வழிபாட்டு மரபில் அல்லாது சிறுதெய்வ வழிபாட்டு மரபிலேயே அதுவும் நரசிங்க அவதாரத்திற்கே அதிகம் முக்கியத்துவம் கொடுத்து வழிபடப்படுவதை அவதானிக்க முடிகிறது. திருமாலின் நரசிங்க அவதாரத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து வழிபடுவது ஈழத்தின் எந்த மண்ணுக்கும் இல்லாத தனிச்சிறப்பு வன்னி மண்ணுக்குண்டு. அந்த வகையில் வன்னியில் உள்ள நரசிங்க ஆலயங்களாக நொச்சிமோட்டை நரசிங்கர் கோயில், பம்பைமடு நரசிங்கர் கோயில், பூந்தோட்டம் நரசிங்க கோயில் ஆகிய கோயில்களை கூறலாம்.

ஈழத்தில் கிராமிய பெண் தெய்வ வழிபாடு

ஈழத்து கிராமிய வழிபாடுகளில் தாய்த்தெய்வங்களின் செல்வாக்கு அதிகமானது. மக்கள் வாழ்வின் உயிர்ப்பு மையங்களாக இத்தாய் தெய்வங்களின் ஆலயங்கள் அமைவன, தோற்றமாகவும், அமைவிடமாகவும் விளங்கும் தாய்த்தெய்வங்களே அவர்களின் காவற் தெய்வமாக விளங்குகின்றன. கிராமப்புறங்களின் எல்லைப்புறங்களில் விளங்கும் தாய்த்தெய்வ ஆலயங்கள் இதனை வெளிப்படுத்துகின்றன. தீய ஆவிகளோ பிறதுன்பங்களோ கிராமத்தை அண்டாமல் இந்த எல்லைப்புற அம்மன்கள் காக்கின்றன. விவசாய உற்பத்தி வழி சமூகத்தில் அவர்கள் பயிர்களைக் காப்பதும், விளைச்சளைப் பெருக்குவதும், விளைசலுக்கான மழையினைத் தருவன என அனைத்துத் தேவைகளிலும் தெய்வங்களின் துணையும், காவலும் அவசியமானது, உயிர்களை, விளைச்சளை அதிகரிக்கும் ஆற்றல்களைக் கொண்ட பெண்தெய்வங்களே கிராமப்புறங்களில் முதன்மைக்குரிய இடத்தினைப் பெறுதல் இயல்பானது.

கண்ணகி வழிபாடு

ஈழத்தில் கிராமிய வழிபாட்டில் பிரபல்யமாக விளங்குவது கண்ணகி வழிபாடு ஆகும். சிறப்பாக கிழக்கிலங்கை மக்களிடையேயும், வன்னிப் பிரதேச மக்களிடையேயும் பிரசித்தி பெற்ற தெய்வமாக விளங்குவது கண்ணகி அம்மன், கண்ணகியின் சீற்றத்தால் அம்மை, கொப்புளிப்பான், கண்நோய் முதலிய வெப்பு நோய்கள் உண்டாகின்றன என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இவ்வழிபாடு மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. வன்னிப்பிரதேச கண்ணகிம்மனுக்கு பல வழிபாட்டு இடங்கள் உள்ளன. வற்றாப்பளை, முள்ளியவளை, சிலாவத்தை, கற்கிடங்கு, பளையாண்டான், அரியாமடு, கொக்கிளாய், குமிழமுனை முதலிய வன்னிக்கிராமங்கள் பலவற்றிலும் கண்ணகியம்மனுக்குரிய வழிபாட்டிடங்கள் அமைந்திருப்பதை காணலாம். இங்கெல்லாம் ஆண்டுதோறும் வைசகா சித்திங்களில் கண்ணகியம்மனுக்கு சிறப்பான பொங்கல வழிபாடுகள் நடைபெறுகின்றன. மேலும், மட்டக்களப்பில் கோயில் கொண்டிருக்கும் கண்ணகியை அத்தேசத்தில் எழுந்த ஊர்சுற்று காவியத்தில் தரிசிக்க முடிகின்றது.[4] வன்னி, யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை மட்டக்களப்பு போன்ற பிரதேச வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்ப சடங்கு முறைகளும் நடைபெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

மாரியம்மன் வழிபாடு

கிராமிய மரபில் மாரியம்மன் பெரிதும் முத்துமாரி என்றே அழைக்கப்படுகிறார்.

அதைவிட மாரியாயி, மகமாயி, மாரியாத்தா முதலிய பெயர்களாலும் பக்தியோடு கூறப்படுகிறாள். மாரி என்ற பெயருக்கேற்ப மழையோடும் இவள் தொடர்புபடுகிறாள். வெப்பு நோய்களை தீயவர்களுக்கு வழங்கி, அவர்களைத் தண்டித்துத் திருத்திப் பின் மழையாகப் பொழிந்து, குளிர்வித்து, அரவணைத்து, அருள்செய்யும் தாயாக இவளை மக்கள் கருதுகின்றனர்.

பண்டைத் தமிழரிடையே மழைவளம் குறைந்த பிரதேச மக்கள் மழை வேண்டி மாரியை வழிபட்டனர். வரண்ட பிரதேசமாதலால் நீண்டதூரம் சென்று நீர் எடுத்து வந்ததன் சின்னமாகவே கரகம் எடுத்தல் என்ற வழிபாட்டு முறை மாரியம்மனுடன் தொடர்புபடுகின்றது.[5] தாம் முன்பு செய்த பாவங்களால் மழையின்மையும், வறுமையும் வருகின்றன என எண்ணிய மக்கள் தம்மை வருத்திப் பிராயச்சித்தம் செய்து வழிபட்டனர். அதனால்த்தான் கரகம், காவடி, அலகு குற்றல், தீமித்தல் போன்றன வழிபாட்டு முறையில் இடம்பெற்றன. உடல் முழுவதும் கொப்புளங்கள் போட்டிருக்கும் அம்மன் நோய் எனப்படும் வெப்பு நோய்களுக்கு இன்று வரை வேறு மருந்துகளின்றி மாரியம்மனை வழிபட்டு மாற்றுவது வழக்கமாகவுள்ளது.

மாரியம்மனுக்கு நேர்த்தி வைத்து நோய் தீர்ந்ததும் நேர்த்திக்கடன் தீர்த்தல் மிகப்பரலவாக கிராமிய மக்களிடையே காணப்படுவதாகும். பொங்கல் பொங்கி மடைபரவுதல், நீர்மோர், நீர்ச்சாதம் என்பன தயாரித்தலும், படைத்தலும் பொதுவாக கிராமிய மக்களிடையே வழங்கும் மரபாகும். இலங்கையில் மலையகப்பகுதியில் மாரியம்மன் வழிபாடு மிகப்பரலாகவுண்டு. மட்டக்களப்பு பகுதியில் பெரும்பாலும் வீரசைவ மரபினர் பூசை செய்வர். இங்கு உடுக்கு அடித்து மாரியம்மன் காவியம், மாரியம்மன் தாலாட்டு போன்ற பாடல்களை பாடி உருவாடுதல் உண்டு. இவ்வகையில் மாரியம்மன் வழிபாடு ஈழத்தில் இடம்பெறுகிறது.

ஆரம்பத்தில் கிராமிய வழிபாட்டு கோலங்களுடன் இருந்த தாய்த்தெய்வ வழிபாடு பிற்காலத்தில் ஆகமமுறை ஒழுங்குகள் பேணப்பட்ட வழிபாடாக வளர்ச்சியடைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனாலும் பெரும்பாலும் மாரியம்மன் வழிபாடு தன் நாட்டாரியல் பண்பியலை தற்பொழுதும் பேணிவருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இன்று சிவாகம முறைப்படி ஆலயம் அமைத்து பிரதிஷ்டை நடத்தப்பட்ட மாரியம்மன் கோயில்களில் கூட மகோற்சவம் ஒரு புறம் நிகழும் அதே வேளை நீர்க்கஞ்சியும், பொங்கலும் குளிர்த்தியும் நடைபெறுவதைக் காணலாம்.

ஏனைய கிராமிய பெண்தெய்வ வழிபாடு

திரௌபதி அம்மன் வணக்கம் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய இடங்களில் உண்டு. அங்கு விழாக்கடைசி நாளான்று பஞ்சபாண்டவர் வேடமிட்ட ஐவர் திரௌபதி வேடமிட்டவருடன் கோயில் முன்றில் உள்ள தீபள்ளத்தில் நடந்து செல்வர். தீமிதி முடித்த பின்னர் கடலில் சென்று முழ்கிக் கோயில் வந்து சேர்வார். மட்டக்களப்பு பாண்டிருப்பு திரௌபதி அம்மன் கோயில் தீப்பள்ளைய சடங்கு காலம் முழுவதும் பாண்டவர் வனவாசம் போன பாரதக்கதை படிக்கப்படும். சடங்கின் இறுதி நாளான்று நடைபெறுவதான தீ பாயும் நிகழ்ச்சியே இவ்விழாவில் மிக முக்கியமானது. கிராமிய மக்கள் காளியை சிறப்பாக வீட்டு

வளவினுள் ஒரு மரத்தின் கீழ் வைத்து வழிபடுவர். வீட்டில் நடக்கும் எந்த நல்ல காரியங்களையும் காளியை வழிபட்டே தொடங்குவர். இத்தெய்வம் குடும்பத்தினரை எல்லா இடங்களினின்றும் காக்கும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடையே காணப்படுகின்றது. கொத்தியம்மன் வழிபாடு பிள்ளைபெறுவுக்கு காவலாகவுள்ள தெய்வம் என கருதுவார். எனினும் வன்னி மண்ணில் கொத்தித்தெய்வம் மருத்துவிச்சியின் தொழில்சார் தெய்வமாக போற்றப்படாது பேய் என்ற நிலையில் வழிபடப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

அடுப்பு நாச்சி வழிபாடு

கோயில் கட்டி வழிபடும் தெய்வங்களை விட வீடுகளில் வைத்து வழிபடும் தெய்வங்களும் பலவுள்ளன. இவ்வகையில் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அடுப்பு நாச்சி எனும் தெய்வத்தை வணங்குவர். இவ்வழிபாடு போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் தொடங்கியது. வீட்டில் தயாரிக்கப்படும் பலகாரத்தில் முதல் பலகாரம் ஒவ்வொன்றையும் அடுப்பு நாச்சிக்கென நேர்ந்து அடுப்பில் வைப்பர். அதன் பின்னரே ஏனைய பலகாரங்களைத் தமது தேவைக்குப் பயன்படுத்துவர். இத்தகைய வழக்கமானது இன்றும் கூட எமது சமுதாய மக்களிடையே கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சமாதி வழிபாடு

சமாதி வழிபாடானது சமூக, சமய முக்கியத்துவம் பெற்றவை. ஈழத்துக் கிராமிய வழிபாட்டு மரபிலே சமாதிகளும் வணக்கத்திற் குரியனவாக விளங்குகின்றமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இறந்தவரை அடக்கம் செய்த இடத்தில் சமாதி கட்டும் வழக்கம் காணப்படுகின்றது. ஈழத்தைப் பொறுத்தமட்டில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, மலையகம் போன்ற இடங்களில் பல சமாதிகள் இருக்கின்றன. இங்கு குருபூசைகள் நடப்பது வழக்கமாகும். இதற்கு சிறந்த உதாரணங்களாக கீரிமலையிலுள்ள சடையம்மா சமாதிக்கோயில், மருதனாமடம் சேர் பொன் இராமநாதன் சமாதி ஆலயம், கடையிற்சாமியார் சமாதி, கொழும்புத்துறை யோகர் சமாதி என சமாதிகள் அடியவர்களின் பெயரால் அமைக்கப் படுகின்றன. ஈழத்தில் வாழ்ந்து சமாதியான பக்தர்கள் சித்தர்களுக்கு சமாதிகட்டி வணங்கும் வழக்கம் ஓரளவு செல்வாக்கு பெற்றுள்ளது.

மர வணக்கம்

மர வழிபாட்டின் அம்சமாக வேம்பு, அரசு, நாவல், புளி, மருது போன்ற மரங்கள் இடம்பெறுகின்றது. வேம்பும் அரசும் சேர்ந்து பின்னி வளர்ந்தால் அவை அம்மனையும், சிவனையும் குறிக்கும் என நம்பினர். இத்தகைய கிராமிய நம்பிக்கையில் அமைந்த வழிபாட்டின் வளர்ச்சி நிலையினை இன்றும் அவதானிக்க முடிகிறது. இவ்வகையிலேதான் வேப்ப மரத்திற்கும், ஆல மரத்திற்கும், திருமணம் செய்து வைக்கும் பாரம்பரிய நிகழ்ச்சி இந்தியாவில் கேரள மாநிலத்தில் தலைநகர் கொச்சினில் இடம்பெற்றுள்ளது. இன்றும் இக் கோயில்களின் பெயர்கள் பண்டைய மர வழிபாட்டோடும் பின்னர் வளர்ச்சி பெற்ற உருவ வழிபாட்டோடும் பின்னிப்பிணைந்ததை எடுத்துகாட்டுவதாக அமைகிறது. உதாரணமாக ஆலமரத்தடி முனியப்பர், அரசடி அம்மன், புளியடி பைரவர் போன்ற பெயர்களை குறிப்பிடலாம்.

கோயில் அமைப்பு

கிராமிய தெய்வங்களுக்கான கோயில்கள் மிகவும் எளிமையாகவே காணப்படுதல் வழக்கமாகும். ஊரின் மத்தியில் எல்லையில்

ஒதுக்குப்புறங்களில் வயற்காடுகளில் நெடுஞ் சாலை ஓரங்களில் இந்த ஆலயங்கள் அமைந்திருத்தல் பெரும்பான்மை வழக்காக உள்ளது. நன்கு பாதுகாக்கப்பட்ட நிலையில் குகைகளிலும், மரத்தின் உடைய அடிப்பகுதியிலும், மரப்பொந்துகளிலும், ஆற்றங்கரைகளிலும், மலையடிவாரத்திலும், என்று தத்தம் வசதிக்கேற்பவும் எல்லோரும் கூடி வழிபாடாற்றக்கூடிய பொது இடங்களிலும் உரிய முறையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. கிராமிய தெய்வக்கோயில்களின் எளிமைத்தன்மையினை மாற்றுவதனை அடியவர்கள் பெரிதும் விரும்பாத நிலையிலும் ஒரு சில ஆலயங்கள் பொருளாதார வசதிகளுக்கு ஏற்ப மாறிவிடுவதும் கண்கூடு. ஆகம முறையில் அமையாத கிராமிய ஆலயங்களில் சாதாரண மக்களின் வழியில் வந்த பூசாரியாரே சமய நிகழ்வுகளை முன்னின்று நடாத்துவார்.

கிராமிய தெய்வ வழிபாட்டு மரபுகள்

சிறுதெய்வங்கள் இடத்துக்கிடம் மாறுபடுவது போன்று சிறுதெய்வ வழிபாட்டு மரபுகளும் இனம், சாதி மக்களது பழக்க வழக்கங்கள் போன்றவற்றுக்கு ஏற்ப மாறுபடுகின்றது. ஒரே பெயருடைய தெய்வத்திற்கு கூட அவை அமைந்திருக்கும் இடத்திற்கு ஏற்ப வழிபாட்டு முறைகள் மாறுபடுகின்றன. இவற்றிற்கு காரணம் அவரவர் கடைப்பிடித்து வருகின்ற மரபேயாகும். எனினும் கிராமிய தெய்வ வழிபாட்டு முறையில் பொதுப்பண்புகள் காணப்படுகின்றன. அந்த வகையில், ஆண்டுப் பொங்கலுக்கு வேண்டிய பல்வேறு வகையான பூசைப் பொருட்களை ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லும் நடைமுறையான "மடைபண்டம் எடுத்தல்" பொங்கலுக்குரிய பொருட்களை முறைப்படுத்தி பரவும் நடைமுறையான "மடைபரவுதல்" பறை ஒலிக்கேற்ப கோயில் பூசாரியார் பானையை எறிந்து ஏந்தும் நிகழ்வான "தூளி பிடித்தல்" ஏனைய சிறு தெய்வங்கள் இடையூறு செய்யாவண்ணம் மேற்கொள்ளும் "பரிகலம் அழைத்தல்" பொங்கல் நிறைவடைந்த பின்பு பொங்கலுடன் ஏனைய மடைப்பொருட்களான இளநீர், நீர்த்துப் பூசனிக்காய், தேசிக்காய் என்பவற்றை பூசாரியாரும், உறவினரும் தீவட்டியுடன் சில தூரம் சென்று அவற்றைப் படைத்துவிட்டு கோயிலுக்கு திரும்பும் நடைமுறையான "வழிவிடுதல்" என்பன கிராமிய தெய்வ வழிபாட்டின் பொதுப்பண்புகளாக உள்ளன.

இப்பொதுப் பண்புகள் இன்றும் பேணப்பட்டு வருகின்றமை சிறப்பான அம்சமாகும். குறிப்பாக சித்திரை, வைகாசி மாதங்களில் மடை போடுதல் நடைபெறும். காய் மடை, பூ மடை, உணவு மடை என்ற மூன்று வழிபாட்டு நடைமுறைகளும் சிறப்பாக பேணப்படுகின்றன. இவ்வழிபாட்டு நடைமுறைகள் பருவகாலங்களை ஒட்டியே அமைந்திருந்தன. சித்திரை, வைகாசி மாதங்கள் மா, பலா, வாழை என்ற முக்கனிகளும் நிறைவாக கிடைக்கின்ற பருவங்கள். சிறு தெய்வங்களுக்குரிய படையலில் முக் கனிகளையும், பரவிப் பொங்கலும் ஏனைய பலகாரங்களும் வைக்கப்படும். பைரவருக்கு வடை மாலை சாத்தப்படும். பல்வேறு வகையான மலர்களும் நறுமணப்புகையும், வெற்றிலை, பாக்கும் படையலில் இடம்பெறும். சிறுதெய்வ உணவு மடையில் பொங்கலும், வேள்வியில் பலியிடப்பட்ட உணவுகளும் பரவி வைக்கப்படும்.

கழுவேறி, காத்தவராயர் ஆகிய தெய்வங்களுக்கு போடும் மடையில் கள், சாராயம், இறைச்சி, முட்டை, மீன் ஆகியவற்றுடன் குரக்கன் பிட்டு, ஒடியல் பிட்டு, திணைப்பிட்டு,

மரவள்ளிப்பிட்டு, அரிசிப்பிட்டு, சாமிப்பிட்டு, தவிட்டுப்பிட்டு போன்ற பிட்டுவகைகளையும் சேர்த்து வைப்பார்கள்.

சிறுதெய்வ வழிபாட்டு முறையில் முக்கிய அம்சமாக மிருகபலியிடல் காணப்பட்டு வருகின்றது. அந்தவகையில் வேள்வி நடைபெறும் ஆலயங்களில் வேள்விப்பூசை விடியற்காலையில் தொடங்கி, கோயில் சந்நிதிக்கு நேரே வெளிப்புறத்தே பறைமேளம் அடிக்கப்படும். அப்பறையின் ஓசை அங்கு நிற்கும் ஒவ்வொருவரின் உள்ளத்தையும் ஊடுருவி நின்று ஒலிக்கும். இவ்வொலியின் மத்தியில் தெய்வமேறினான் உருவாட ஆடு, கோழிகளை வெட்டி பலியிடுவான். மனிதருடைய உளவியல் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்காக தெய்வத்தோடு நேரடியாக பேசித் தம்முடைய மன உணர்வு களை பகிர்ந்துகொள்ளும் பொருட்டு மனித உடலில் தெய்வத்தை இறக்குகின்ற உத்திமுறை கிராமிய வழிபாட்டு மரபில் சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றது. தீய சக்தி களிடமிருந்து அடியவரை காத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு மேற்கொள்ளப்படும் சடங்கு நடைமுறையான நூல் கட்டுதல், தாயத்துக் கட்டுதல், பேய்க்குப் பார்த்தல் அல்லது ஆவியோட்டுதல், தண்ணீரில் மந்திரித்துக் கொடுத்தல், சங்கு புதைத்தல், தீ மிதித்தல் முதலான சடங்கு நடைமுறைகள் கிராமிய வழிபாட்டில் சிறப்பாக இடம் பெறுகின்றன.[6]

பலியிடுதல் தற்பொழுது அருகிவரும் வழிபாட்டுமுறையாகும். இப்பொழுது மிருகங்களை பலியிடுதலின் போது நேர்த்திக்காக ஆலயங்களில் கொண்டு வந்து விடுகின்றனர். அவற்றை விற்றுப்பெற்ற பணத்தை ஆலயத்திற்கு செலுத்துகின்றனர். எனினும் ஈழத்தில் கவுணாவத்தை வைரவர் ஆலயம், நீர்வேலி மாலை பைரவர் ஆலயம், புத்தளம் காளி கோயில் போன்ற சில கிராமிய ஆலயங்களில் பலியிடுதல் இடம்பெற்று வருவதை இன்றும் காண முடிகின்றது. கருணை, பரிவு, இரக்கம், அருள், அன்பு, அமைதி, சமூக ஒருமைப்பாடு உயிர்களில் நேயம் போன்ற உன்னதமான பண்புகளை உருவாக்கும் சக்தியும், தெய்வீக பொழிவும் வாய்ந்த ஆலயங்களில் உயிர்ப்பலி - வேள்விகள் நடைபெறுவது எந்நிலையிலும் பொருத்தமற்றது. அந்நிலை மாற்றமடைகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் சமய வாழ்வு சிறக்கும் என்பது நம்பிக்கையாகும். எனினும் கிராமிய வழிபாட்டின் ஏனைய வழிபாட்டு முறைகள் இன்றும் பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் அமைவு பெற்றிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கிராமிய வழிபாட்டில் கலைகள்

இயற்கை எழில் வளங்களுடன் பின்னிப்பிணைந்த தன்மையுடையனவாக வாழ்வு எனும் உயிரூட்டுடன் கிராமங்களில் வாழும் மக்கள் வளர்த்த அழகுக்கலைகளே கிராமியக் கலைகளாக மிளிர்கின்றன. இவை அம்மக்களின் உணர்ச்சிகளையும், செயல் களையும் வெளியிடும் சாதனமாகவும் இக்கலைகள் விளங்குகின்றன. கோயில் சார்ந்த கலைகளாக கூத்து. நாடகம், காவடி, கரகம், கும்மி, வசந்தன், பொய்க்கால் குதிரையாட்டம் என்பனவும் உடுக்கு, சங்கு, சேமக்கலம் போன்ற கருவிகளும் விளங்குகின்றன. உதாரணமாக முருகக் கடவுளை வழிபடும் நிகழ்சியாக ஈழநாட்டில் காவடி ஆட்டம் மிகச்சிறப்பாக நடைபெறுகின்றது. எனினும் கந்தன் ஆலயங்களில் மட்டுமன்றி சிவன் கோயில்கள், சக்தி ஆலயங்கள், பிள்ளையார் கோயில்கள், ஐயனார் கோயில்கள் என்பனவற்றில் காவடி ஆட்டம் சிறப்பாக

நடைபெறுவது குறிப்பிடற்பாலதாகும்.[7] அன்னதானக்கந்தன் என்று அன்புடன் அழைக்கப்படும் தொண்டைமானாறு செல்வச் சந்நிதி ஆலயத்தில் ஆண்டு தோறும் ஆவணி மாதத்தில் நிகழும் திருவிழா நாட்களில் தூக்குக் காவடி, துலாக்காவடி, முள்ளுமதி தடிக்காவடி, பறவைக்காவடி, வேற்காவடி, செடிற்காவடி, பிள்ளைக்காவடி, அன்னக்காவடி என பல வகையான காவடிகளை எடுத்து கந்தனுக்கு காணிக்கை செலுத்துவது பார்ப்பவரை பரவசமூட்டுவதாக இருக்கும். இவ்வகையில் சந்நிதிக்கந்தன் காவடிக்கந்தனாகவும் விளங்கு மாட்சி குறிப்பிடற்பாலதாகும். இதேபோன்று கதிர்காமம் கந்தன் ஆலயம், நல்லூர்கந்தன் ஆலயம் என்பவற்றில் காவடிகளை எடுத்து கந்தனை வந்தனை செய்வதைக் காண முடிகிறது.

மட்டக்களப்பிலே வணக்கத்திலுள்ள பெண் தெய்வங்களுள் திரௌபதி அம்மனும் ஒன்றாகும். மட்டக்களப்பு பிரதேசத்திலுள்ள பட்டிருப்பு, பளுகாமம், கல்லடி ஆகிய இடங்களிலே அமைந்திருக்கும் திரௌபதி அம்மன் ஆலயங்களில் மக்கள் தம்மை திரௌபதி என்றும் பஞ்சபாண்டவர்களாகவும் பாவித்து தெய்வீக நிலையில் கதையின் சில பகுதிகளை கோயிற்சடங்கின் போது நிகழ்த்துவர். பஞ்சபாண்டவர் வனவாசம் செல்லுதல், அர்ச்சுனன் தவம் செய்தல் இவர்கள் நிகழ்த்தும் நாடக அம்சம் நிரம்பிய சடங்குகள் ஆகும்.

மலைநாட்டு தமிழர் மத்தியில் சமயச் சடங்கு சார்ந்த காமன் கூத்து இடம்பெறுகின்றது. காமன் கூத்தில் மன்மதனை சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணால் சுட்டெரிப்பதையும், ரதி சிவனிடம் வரம் வேண்டுவதையும் உள்ளடக்கமாகக் கொண்டது. காமனுக்கும், ரதிக்கு இருவர் வேடமிட்டு அவர்களும் திருமணம் செய்வது முதல் சிவன் மீது இக்காமன் அம்பெய்து சிவன் அவனை எரிப்பது, பின்னர் காமனின் அஸ்தியை கரைப்பதன் ஊடாக மறுநாள் ரதி சிவனைத் துதித்து வரம் வேண்டும் வரை கூத்தாக இடம்பெறுகின்றது.

கிராமிய வழிபாடும் சமூகமும்

குறித்த ஓர் இடத்தில் குறித்த ஒரு மொழி பேசுகின்ற மக்கள் கூட்டம் சமூகம் எனப்படும். இவ்வாறான சமூகங்கள் பல வகைப்படும். இவை தொழில் ரீதியாகவும், பிரிக்கப்பட்டிருப்பதை காணக்ககூடிதாகவுள்ளது. உதாரணமாக விவசாயிகள், வாணிபர்கள், இரும்பு வேலை செய்வோர், பறையடிப்போர்கள், சிற்ப வேலை செய்பவர்கள், எண்ணெய் ஊற்றுவோர் போன்ற சமூகக்குழுக்கள் காணப்படுகின்றனர். இவ்வாறான சமூகக்குழுக்களுடையே கிராமிய வழிபாடு எவ்வகையில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது என்பதை நோக்குவோம்.

இயற்கை நிகழ்வுகளினால் ஏற்படுகின்ற அச்சங்களை நீக்கவும், தம் தேவைகளை நிறைவேற்றவும் கிராமிய தெய்வ வழிபாடு நம்பிக்கை அடிப்படையிலே சமூகத்திலே இன்றியமையாத இடத்தை பெற்று வருகின்றது. உதாரணமாக மாரியம்மனின் சீற்றத்தினால் அம்மை, கொப்பளிப்பான் போன்ற நோய்கள் ஏற்படுவதாகப் பயந்து அம்மனை குளிர்மைப் படுத்துவதன் மூலம் தமக்கு ஏற்படும் இந் நோய்களை தடுக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் பால், தயிர், நெய், இளநீர் போன்ற அபிஷேகப்பொருட்கள் மூலம் அம்மனை குளிர்மைப்படுத்தி வழிபாட்டினை மேற் கொள்வதனை அறியமுடிகிறது. மழை பொழியவும், வளம் பெருகவும், நோய் நொடிகள

நீங்கவும் கிராமத்து மக்கள் அனைவரும் ஒன்றித்து மேற்கொள்ளும் வழிபாடாக இது அமைகின்றது.

போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் போன்ற அந்நியர் ஆட்சிகாலத்திலே சைவ ஆலயங்கள் அழிக்கப்பட்டும், ஒழுக்கான ஆகம வழிபாடு மறுக்கப்பட்டும் இருந்தது. இவ்வேளையில் மக்கள் மறைவிடங்களான மரத்தடி, மரப்பொந்து, கிணற்றடி போன்ற இடங்களில் கிராமியத் தெய்வங்களை வைத்து வழிபட்டனர். இவ் வழிபாடே இன்றுவரை எம் சமூகத்தவரிடத்தே இந்து சமயம் நின்று நிலைபெற வழி வகுத்தமையை அறியமுடிகிறது.

கிராமிய வழிபாடானது சமூகத்தவரிடத்தே முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பதற்கு காரணம் எளிமையான வழிபாடாகும். அதாவது சாஸ்திரிய வழிபாட்டில் அங்கு பணிபுரிகின்ற அந்தணர் களைப் போல கட்டுப்பாடுகளும், விதிகளும் இங்கு அழுத்தமாகக் கடைப் பிடிப்பதில்லை. இதனால் கடவுளுடன் பொதுமக்கள் நேரடியாக அன்பு பிணைப்பை உண்டாக்கின்றனர். இவ்வழிபாடு யாராலும் எவ்வேளையிலும் சென்று வழிபடலாம். எப்படியும் வழிபடலாம். என்ன பொருட்களை கொண்டு சென்றும் வழிப்பாட்டினை நிகழ்த்தலாம். என்ற வகையில் சமூகத்தவரிடம் நம்பிக்கையுடைய வழிபாடாக காணப்படுகின்றது. அந்தவகையில் சிறுதெய்வழிபாட்டின் மூலம் குலதெய்வம் என்ற எண்ணங்களும் மேன்மைப் படுத்தப்பட்டு இன்றுவரை அனைத்து மனங் களிலும் குலதெய்வம் குடி கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். கிராமியக் கோயில்கள் எந்த நேரத்திலும் திறந்தபடியே இருக்கும். அதனால் கிராமவாசி ஒருவன் தன் குறையைச் சொல்லி முட்டுத்தீர அழுகின்றான். கடவுளிடம் பாரங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒப்படைத்த உணர்வுடன் வீடு திருப்புகின்றான்.

கிராமிய கோயில்கள் சமூகத்தவரிடையே எழுகின்ற பலவிதமான பிணக்குகளை தீர்த்து வைக்கும் ஒரு சமூக நிறுவனமாக விளங்கு கின்றது. ஊரிலுள்ள கிராமிய ஆலயத்தின் சந்நிதியில் கற்பூரத்தின் மேலே கையை வைத்து சத்தியம் செய்தல், பூ கட்டி பார்த்தல் போன்ற வற்றைச் செய்வதன் மூலம் பல பிணக்குகள் தீர்த்துவைக்கப்பட்டன. இதனாலேயே கிராமப்புறத்தெய்வ சந்நிதிகள் மகிமை பெற்றன.

சமூகத்தவரிடத்தே கிராமிய வழிபாடானது நல்லொழுக்கத்தை வளர்க்கும் மையங்களாக விளங்கின. உதாரணமாக இழைகட்டுதல், செய்வினை முதலிய நிகழ்வுகளுக்கு பயந்து தீய செயல்களுக்கு ஈடுபடாமல் தடுக்கின்றனர்.

கிராமிய வழிபாடு சமூகத்தவரிடத்தே கூட்டு வாழ்க்கையினை ஏற்படுத்துவதில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. மக்கள் விழாவின் போது மடை போடுதல், பொங்கல் குளிர்த்தி, அன்னதானம், கஞ்சி தண்ணீர் வார்த்தல் போன்ற நிகழ்வுகளில் ஒன்று சேர்ந்து ஒற்றுமையுடன் செயற்படுவதன் மூலம் சமூககூட்டு வாழ்க்கையின் ஊடாக சமூகப்பணியை நிறைவு செய்வதனைக் காணமுடிகின்றது.

கிராமிய கோயில்கள் சமூகத்தவரிடத்தில் நோய்களை தீர்க்கும் இடமாக திகழ்கின்றது. மக்களிடையே ஏற்படுகின்ற நோய்களைப் நீக்க கிராமிய கோயில்களிலே பூசை புரிகின்ற பூசாரிமார்கள் பெரும் துணைபுரிகின்றனர். நோயுற்றவர்களுக்கு தண்ணீர் ஓதிக்கொடுத்தல், நூல் கட்டுதல், கழிப்பு கழித்தல், தேசிக்காய்

வெட்டுதல், திருநீறு போடுதல், நிர்த்துக்காய் வெட்டுதல் போன்றவற்றின் வாயிலாக அவர்களின் உளவியல் நோய் நீக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை கிராமிய வழிபாட்டில் காணப்படுகிறது.

கிராமிய வழிபாட்டின் மூலம் கிராமிய கலைகளான வசந்தன் கூத்து, கோலாட்டம், காத்தவராயன், கும்மி, கரகம், காவடி போன்ற கலைகளும், பறை, உடுக்கு, சேமக்கலம் போன்ற வாத்தியக்கருவிகளின் செல்வாக்கும் மேன்மை பெற்று விளங்கியதோடு, மக்களின் தேவைகளும் நிறைவேற்றப்பட்டது.

நிறைவுரை

ஈழம் வாழ் மக்கள் தமது வாழ்வோடு இணைந்தும், உணர்வுக்கு எட்டிய வகையிலும் கிராமிய வழிபாட்டினை மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர். இத்தகைய தனித்துவம் மிக்க கிராமிய வழிபாட்டு மரபுகள் கால சூழ்நிலைகளுக்கு ஏற்ப சில மாற்றங்களை உள்வாங்கிய போதிலும் கூட இன்றுவரை சிறுதெய்வங்களே மக்களது மனங்களில் நின்று நிலைத்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு ஈழத்தில் கிராமிய தெய்வ வாழிபாட்டின் நிலைத்தலுக்கான காரணங்களாக, மனதில் அச்ச உணர்வு, ஒளிமயமான வாழ்வை ஏற்படுத்தல், இயற்கை சீற்றங்களிலிருந்து பாதுகாத்தல், இயற்கை வசதிகளை பெருக்கிக்கொடுத்தல், அம்மை நோய், கண் நோய் மற்றும் மாறாத நோய் நொடிகளிலிருந்து விடுபடுதல், சமூகமாற்ற விளைவு, குலமரபு பேணப்படுதல், நம்பிக்கை, சமரசப்பாங்கு மற்றும் ஒன்று கூடுதல் போன்றன அமைகின்றன.

"எந்தவொரு ஈழம் வாழ் சைவ சமயியும் ஆகமவாழிபாட்டிற்குள் நுழைந்தாலும், தவிர்க்கமுடியாதபடி கிராமிய வழிபாட்டிற்குள்ளும் நுழைய வேண்டியவன் ஆகின்றான்." இவ்வுண்மையை நேரடியாக கண்டுகொள்ள முடிகிறது. சிறுதெய்வ கோயில்கள் பலவற்றில் பெருந்தெய்வ மரபுகள் கலகக்ப்பட்டு இன்று அவை இடைப்பட்டதெய்வங்களாக ஆகியுள்ளது. தற்கால சமுதாயத்தில் கிராமப்புறங்களில் பெருந்தெய்வ வழிபாடு இருப்பினும் சிறுதெய்வங்களே மக்களது வாழ்விலும், மூச்சிலும் கலந்துள்ளன எனின் மிகையில்லை.

அடிக்குறிப்புக்கள்

1. தந்தை பெரியார், பகுத்தறிவு பகலவன், சென்னை, 1979, ப.06
2. கணபதிப்பிள்ளை. க, ஈழத்து வாழ்வும் வளமும், குமரன் புத்தக வெளியீடு - 1, 1962, ப.25
3. சண்முகலிங்கன். என். யாழ்ப்பாணத்தில் அண்ணமார் வழிபாடு, பண்பாடு மலர் 3, இதழ் 02, 1993 புரட்டாதி. ப.01
4. ஊர்சுற்று காவியம், பாடல் 71.
5. சிவானந்த சர்மா. ப. அருள் வழங்கும் மாரியம்மன், சர்வானந்த பீடம், 2004, ப.60.
6. விசாகரூபன். கி. நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஓர் அறிமுகம், மலர் பதிப்பகம், 2004. ப.90.
7. வேதநாதன். மா. கந்தன் வழிபாட்டில் காவடி ஆட்டம், நல்லைகுமரன் மலர், 1995. ப. 137.